

MA ... MÃNH

Qua mấy tháng miệt mài sách vở, cho đến khi thi học kỳ hai xong, dường như ai cũng đều ngó ra rằng mình chưa sắm quyển lưu bút. Năm cuối rồi, dễ gì còn được những trò quý nghịch ngợm kỷ niệm sau này. Vậy là như những cánh bướm mùa hè, những quyển lưu bút bay tới tấp tới bàn lớp trưởng với giọng điệu năn nỉ có, kỳ kèo có, hăm dọa có. Nhưng lớp trưởng xua tay dứt khoát:

- Tui còn bận lo "đại sự" không rảnh để viết lưu bút cho mấy người!

Nói rồi lớp trưởng ngoắc lớp phó lại. Cả hai bước ra khỏi lớp, mặc sau lưng nổi lên những tiếng xầm xì không ngớt. Rồi tiếng Tài ... lạnh toát lên:

- Lớp trưởng tranh thủ gọi riêng lớp phó ra ... tỏ tình kẻo mai này không còn cơ hội nữa!

Lớp trưởng quay lại, đưa cặp mắt "bồ câu" trừng một cái, chiếc loa phát thanh "hai phai" của Tài lạnh tắt ngúm. Cu cậu chụm mũi rồi quay ra ... giật tóc nhỏ Nga một cái cho ... bỏ giận!

Lớp trưởng là người rất biết "cai trị" đám "thần dân" trai nhiều hơn gái của mình. Nàng ta có khuôn mặt rất "Kiêu" và cặp mắt nghiêm nghị. Bọn con trai trong lớp râm rắp nghe lời lớp trưởng, kể cả Tài lạnh, vốn búống binh và không "mâm" nào không có mặt. Những "thần dân" này dường như không dưới một lần đã "mất hồn" vì lớp trưởng, hiêu theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Ngược lại, lớp phó là một cậu rất đỗi nhu mì, với vẻ mặt... con gái. Chàng ta "nai" đến nỗi hơn hai chục thằng con trai trong lớp đều ao ước giá mà lớp trưởng và lớp phó trao đổi tính tình cho nhau thì "muôn dân" hẳn thâm nhuần ơn mưa móc!

Lớp trưởng và lớp phó quay lại, cả lớp nhận được một tin sốt dẻo: "Chiều chủ nhật cả lớp lại nhà cô liên hoan". Trong khi ai nấy đều ngơ ngác không biết nhà cô ở đâu thì lớp trưởng tiếp: "Nhà cô ở tại xã X, ấp Y, đường đi không khó mấy nhưng phải qua hai cây cầu và một cái ... nghĩa địa!".

*

Rồi chủ nhật cũng đến. Buổi chiều, mới hai giờ, Tài lạnh đã dong xe qua nhà lớp trưởng. Khi cu cậu vừa thò đầu vào cửa, mẹ nàng đã bảo:

- Con Hương tới nhà cô rồi. Nó đi liên hoan liên hiếc gì đó!

Vậy là cậu ta tiu nghiu bước ra cổng. Vừa đi cậu vừa trách mình phải chi hỏi nầy qua rữ Toàn đi thì hay biết mấy. Cái mảnh không biết nhà cô để lớp trưởng dẫn coi như hồng. Hôm trước lại chẳng chịu nghe lớp trưởng dặn, chẳng biết cái xã X, ấp Y nằm hướng đông hay hướng tây nữa.

Lặn lội thăm hỏi một hồi Tài cũng đến được nhà cô. Lúc đó đã bốn giờ, trời lại mưa, cái áo sơ mi của Tài dính bết vào da, lạnh tê tái. Cả lớp gần như có mặt đầy đủ, đang ngồi thành một vòng tròn dưới nền gạch men bày la liệt bánh trái. Mọi người đều ngược lên nhìn Tài.

- Sao em đến trễ vậy? - Cô hỏi.

- Dạ, tại ... tại ... em đến nhà lớp trưởng - Tài lúng túng, không miêng lưỡi như thường ngày.

- Đến nhà tui? - Lớp trưởng tròn xoe mắt.

Cu cậu đưa tay lên gãi gãi đầu, phân bua:

- Tui không biết nhà cô, đến định nhờ lớp trưởng dắt đi.

- Ở ... ông có phải là ... con nít đâu mà đi đâu tui cũng phải dắt. Bữa trước trên lớp tui đã chỉ đường rõ ràng rồi mà!

- Thôi, thôi, đừng tranh cãi nữa. Vào tiệc đi các em! - Cô vui vẻ lên tiếng.

Căn nhà cô bắt đầu vang lên những tiếng ồn ào, náo nhiệt. Tiếng cười, tiếng chọc ghẹo và cả tiếng ai đó la lên thất thanh nữa.

Khi cơn mưa bên ngoài lớn dần thì tiệc bắt đầu tàn. Trời đã nhá nhem tối. Cả bọn bắt qua kể chuyện ma. Bọn con gái nhút nhát ngồi xúm lại quanh cô và lớp trưởng để tìm một chút can đảm. Được thể, bọn con trai huênh hoang những chuyện rùng rợn. Nào là ma cà-bông chuyên hút máu người, ma heo kêu eng éc rúc dưới chân người đi đêm... Dĩ nhiên trong đó có cái miêng của Tài lạnh là lớn nhất, cậu ta khiến mấy đứa con gái run rẩy xin đừng kể nữa. Chỉ có lớp trưởng là vẫn điềm nhiên cười hỏi:

- Vậy ông có sợ ma không?

- Tui hả? Tui mà sợ ma. Bà coi thường tui quá đó.

- Nếu không sợ, ông thử một mình ra cái mã trắng gần cây bạch đàn đi!

- Ừ, đi đi Tài. Ít ra cũng chứng tỏ với lớp trưởng là mình anh hùng chứ! - Ai nấy cũng đều thúc

hối . Mặt Tài bắt đầu nhợt nhạt:

- Nhưng mà đi không không như vậy thì ... mất công quá!

- Mất công hay là sợ? - Lớp trưởng gần giọng rồi cười mỉa mai - Bây giờ cá ông ra tới cái mà đó, muốn gì tui cũng chịu hết!

- Hơ ... ơ ... Được , được, tui đi!

Cậu ta lập cập bước ra cửa . Nhưng lớp trưởng vội gọi giật lại:

- Choàng áo mưa vào đã!

Lớp trưởng đi lại cạnh vách tường, cầm lấy cây cọc tiếp:

- Ít ra thì ông cũng đóng cây cọc này xuống cạnh mộ để tui tui còn biết là ông có ra đó không chứ!

Cả bọn, con trai lẫn con gái, đều lắc đầu thề lưỡi bởi trái tim sắt thép của lớp trưởng. Riêng Tài lạnh nhà mình, khi thốt lời hùng vớ với lớp trưởng xong, biết rằng mình đã lỡ dại, nhưng không sao vót vát được. Đã cười lên lưng cọc rồi thì đành chịu chờ biết làm sao bây giờ!

Cái mã vôi trắng toát lạnh lẽo như minh chứng cho một nỗi khiếp sợ lớn lao . Tài sợ đến nỗi muốn vãi cả ra quần. Cậu ta nhắm mắt đóng cánh cách cây cọc xuống đất rồi quay đầu định ù té chạy . Nhưng vừa bước được hai bước, Tài có cảm giác như ai đang kéo cổ mình giật lại . Cậu ta té ngã xuống và kịp thét lên một tiếng thất thanh trước khi xỉu .

Cô và các bạn thấp đèn chạy ra, thấy Tài đang nằm sóng soài bên cạnh cái mã vôi trắng. Ai nấy đều hoảng hốt đỡ cậu ta dậy . Nhưng hễ cứ khiêng cậu ta đi thì như có ai đó kéo lại . Hết thầy cô trò run đến tái người, suýt quăng Tài lại mà chạy . Chợt lớp trưởng phát hiện ra một việc rồi "À" lên một tiếng mà ôm bụng cười ngặt nghẽo . Cô trò ngớ người cùng quay lại nhìn khi phát hiện ra cũng phì cười theo . Thì ra trong lúc đóng xuống cọc, Tài lạnh đóng dính luôn áo mưa của mình xuống đất mà không hay biết...

Xoa bóp một hồi rồi Tài tỉnh dậy . Nghe mọi người kể lại xong đầu đuôi câu chuyện, cậu ta vẫn cứ như người mất hồn, mặt mày tái nhợt. Nhưng khi nhận ra lớp trưởng đang cầm tay mình một cách lo lắng và hối lỗi, Tài bình tĩnh lại, xiết chặt bầy tay ấy không rời ra nữa . Cậu ta thều thào:

- Lớp trưởng không sợ ma à?

- Sợ chứ! Sợ cái trò ma ... mãnh này của ông nè!

Nói rồi lớp trưởng rút tay lại . Ai nấy đều cười ồ lên và bắt Tài mau mau đưa ra điều kiện cho lớp trưởng thực hiện.

- Ừ, từ từ để tui nghĩ đã!

Cậu ta nghĩ, nghĩ thật lâu, lâu đến nỗi mặt mày lớp trưởng cứ đỏ dần lên. Cho đến khi cậu ta nói thì hình như lớp trưởng không nghe gì nữa , nhưng ai cũng thấy lớp trưởng bây giờ sao mà hiền thực đến thế!

